

moprávního nároku podle § 3 lit. g) podaného, což jest již otázka meritální správnosti výroku rozhodčí komise, kterouž nss, podle toho, co bylo již svrchu řečeno, není příslušný přezkoumávati. Bylo tedy stížnost v tomto bodě odmítnouti pro nepřipustnost.

Proti výroku žal. úřadu vydanému na základě § 22 namítá stížnost, že propuštění člena záv. výboru, které se stalo bez souhlasu rozhodčí komise, může ovšem tato komise prohlásiti za nezákonné, že však není příslušná prohlašovat je za neplatné a osobovat si tak rozhodování v otázce práva soukromého. Tuto námitku shledal nss důvodnou.

Výrokem, že propuštění uvedených členů záv. výboru zrušuje se jako neplatné, překročila rozhodčí komise meze kompetence, vytčené v předpisech §§ 22 a 26 zák. o záv. výb., podle nichž není oprávněna zasahovati do soukromoprávního poměru pracovního. Výrok její musí se v takovémto případě omeziti na zjištění, že propuštění členů záv. výboru bez souhlasu rozhodčí komise přičí se zákonu.

Musil proto nss tento výrok rozhodčí komise zrušiti podle § 7 zák. o ss pro její nepřipustnost.

Č. 11.676.

Závodní výbory: Přerušení 12měsíční doby zaměstnání v závodě propuštěním jako předpokladu volitelnosti do záv. výboru.

(Nález ze dne 16. ledna 1935 č. 10.298/35.)

V ě c: Firma Kaolin- und Schamottewerke, spol. s r. o. ve V., (adv. Dr. Erich Schicketanz z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech ve Frývaldově o volbu závodního výboru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Kaolinové a šamotové závody ve V. podaly námitky proti volbě záv. výboru, jimiž vytýkaly, že na základě jediné kandidátní listiny prohlášení byli volebním výborem za členy záv. výboru dělníci Rudolf W. a Richard Sch., kteří před vypsáním volby nebyli v závodě nepřetržitě po 12 měsíců zaměstnání, aby mohli býti volitelní za členy záv. výboru, ježto R. W. dne 3. června 1930 onemocněl a byl po 4týdenním trvání nemoci dne 23. července 1930 z práce písemnou výpovědí propuštěn, a teprve po svém uzdravení dne 15. září 1930 byl na základě nové pracovní smlouvy do práce přijat. Dělník Richard Sch. byl následkem úrazu od 30. června 1930 práce neschopen a byl dne 28. července 1930 rovněž na základě § 82 lit. h) živn. ř. písemně z práce propuštěn, a teprve po svém uzdravení dne 18. srpna 1930 znovu do práce přijat.

Rozhodčí komise nař. nálezem námitky zamítla a v odůvodnění uvedla, že v daném případě nemělo propuštění svrchu zmíněných dělníků za následek přerušení pracovního poměru podle § 14 odst. 1 lit. a) zák. o záv. výborech, poněvadž jmenovaní dělníci byli sice formálně z práce propuštěni, ale skutečné jejich propuštění nebylo stranami za-

mýšleno, neboť, jak bylo podnikatelkou uznáno, vykonávali oba dělníci, kteří již v předcházející volební periodě byli funkcionáři záv. výboru, po svém znovunastoupení do práce opět bez překážky své funkce v záv. výboru a to s vědomím firmy. K tomu přistupuje ještě, že W. byl formálně dne 31. října 1930 z práce propuštěn, a v řízení o stížnosti záv. výboru proti tomuto propuštění před rozhodčí komisí uznala firma výslovně, že W. jest náhradníkem záv. výboru a žádala odmítnutí stížnosti jen proto, že se domnívala, že náhradníci nepožívají ochrany § 22 odst. 2 zák. o záv. výborech. Z toho došla rozhodčí komise k přesvědčení, že firma považovala oba dělníky i nadále za stojící v jejich službách, při čemž padá na váhu i ta okolnost, že W. byl v závodě zaměstnán od roku 1925 a Sch. od roku 1924.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Na sporu je otázka, zda svrchu jmenovaní dělníci byli v závodě před vypsáním volby do záv. výboru nepřetržitě zaměstnáni po 12 měsíců, jak to vyžaduje § 14 odst. 1 lit. a) zák. o záv. výborech k dosažení volitelnosti do záv. výboru.

Rozhodčí komise zodpověděla tuto otázku kladně. Připustila sice, že jmenovaní dělníci byli v roce před vypsáním volby »formálně« z práce propuštěni, avšak podle náhledu rozhodčí komise nemělo propuštění ono za následek přerušení pracovního poměru, poněvadž prý strany neměly v úmyslu trvání pracovního poměru přerušiti.

Budiž především podotknuto, že propuštění z práce podle § 82 lit. h) živn. ř. děje se jednostranným projevem vůle zaměstnavatele a že tudíž na váhu padá jedině, jaký úmysl měl zaměstnavatel, když písemným projevem své vůle uvedené dělníky z práce propustil. Rozhodčí komise se domnívá, že propuštění ono bylo ve skutečnosti pouhým právním jednáním na oko, které nemělo žádných právních účinků. Usuzuje tak z toho, že podnikatelka, přijavši jmenované dělníky znovu do práce, uznávala tyto nadále za funkcionáře záv. výboru, což by byla neučinila, kdyby pracovní poměr ve skutečnosti byl býval zrušen, neboť rozvázáním pracovního poměru končí se podle § 21 odst. 1 lit. a) i činnost jednotlivého člena, resp. náhradníka záv. výboru.

Nss neshledal, že by ze skutečností žal. komisí uvedených plynul s logickou nutností závěr, že stěžující si zaměstnavatelka neměla v úmyslu uvedené dělníky z práce propustiti. Uznala-li st-lka, ať výslovně, ať mlčky, že jmenovaní dělníci přes své formální propuštění z práce zůstali nadále funkcionáři záv. výboru, dá se to vysvětliti i tím, že byla tehdy na omylu v příčině vlivu rozvázání pracovního poměru na trvání členství v záv. výboru podle § 21 odst. 1 lit. a) zák. o záv. výborech, ale také tím, že nechtěla tuto otázku již za trvání volebního období uvést na spor. Ale pak není spolehlivého podkladu pro závěr, že st-lka, ač písemným projevem jmenované dělníky z práce propustila, neměla vůbec úmyslu z práce je propustiti. Nebyl-li podkladu pro závěr, že propuštění jmenovaných dělníků stalo se jen na oko, sluší vycházeti od skutečnosti, že (následkem své nezpůsobilosti k práci, trvající déle než 4 týdny) z práce propuštěni byli. Následkem propuštění z práce a přerušení pracovního poměru ztratili však svoji volitelnost do záv. výboru. Ztracené volitelnosti nemohli však nabýti tím, že zaměstnava-

telka je i nadále po opětém nastoupení do práce za functionáře záv. výboru považovala, nýbrž mohli jí podle § 14 zák. o záv. výb. nabýti jen tím, že byli v podniku zase aspoň po 12 měsíců zaměstnání.

Skutkový předpoklad nař. rozhodnutí, že jmenovaní dělníci byli v závodě zaměstnání nepřetržitě po 12 měsíců před vypsáním volby do záv. výboru, ježto pracovní poměr jejich nebyl v této době přerušen, nemá tedy ve spisech podkladu, pročez bylo nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss zrušiti.

Č. 11.677.

Závodní výbory: I. Pojem hromadného propuštění zaměstnanců. — II. Při posuzování otázky, jde-li o propuštění hromadné, nutno bráti v počet i ony zaměstnance, proti jejichž propuštění záv. výbor nevznosl odpor.

(Nález ze dne 16. ledna 1935 č. 10.336/35.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 11.330 a 11.331/34.

Věc: Firma Českomoravská-Kolben-Daněk, akc. spol. v Praze proti rozhodčí komisi podle zák. o záv. výborech v Praze (za zúč. záv. výbor firmy Českomoravská-Kolben-Daněk, akc. spol. v Praze adv. Dr. Leopold Langer z Prahy) o propuštění dělníků z práce.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. nálezem uznala rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech v Praze ke stížnosti záv. výboru zřízeného v závodě st-lky, že propuštění zaměstnanců, zaměstnaných vesměs v závodě st-lky přes 3 léta, jeví se býti nespravedlivou příkrostití, a že st-lka jest povinna buď přijati zaměstnance ty do práce za dřívějších podmínek zároveň s náhradou za výdělek mezi tím ušlý, nebo postarati se jim o jiné zaměstnání, v témže oboru a místě s přibližně stejným výdělkem, neb dáti jim odstupné a sice ženatým, pokud se týče ovdovělým ve výši dvou-týdenní mzdy, svobodným pak ve výši jednotýdenní mzdy posledně placené.

O stížnosti zaměstnavatelky do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Předmětem sporu jest otázka kompetence rozhodčí komise k rozhodovací funkci podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech o odporu záv. výboru proti propuštění jednotlivých zaměstnanců. Kompetence tato je podle zák. podmíněna tím, že nejde o propuštění hromadné ve smyslu ustanovení § 3 lit. g) cit. zák. St-lka, tvrdíc, že v předmětném případě šlo o takovéto propuštění hromadné, popírá příslušnost rozhodčí komise.

Pojem hromadného propuštění byl vyložen v nál. Boh. A 11.330/34 a 11.331/34. V těchto nál. bylo dovozeno, že propuštěním hromadným rozuměti jest takové propuštění, při němž počet všech dělníků z práce propuštěných je sám o sobě (absolutně) značný nebo jeví se značným v poměru k úhrnné číslci dělníků v závodě zaměstnaných. Záleží-li však na poměru číslce propuštěných k úhrnné číslci všech dělníků závod-